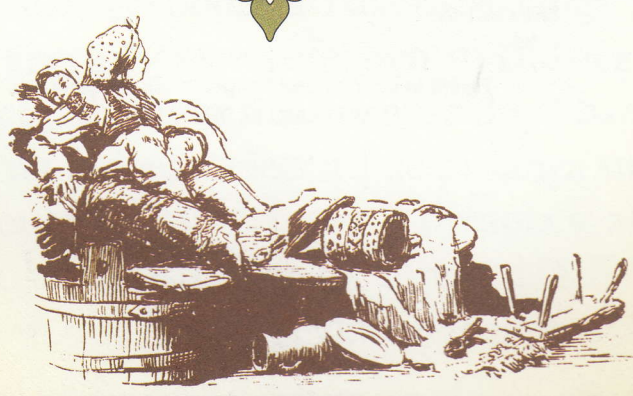

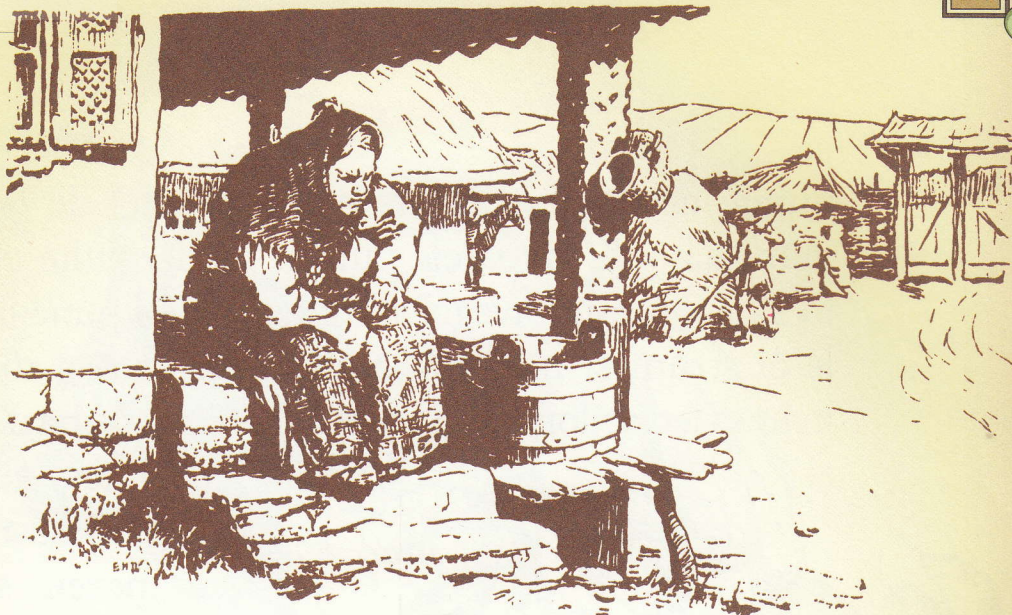
Ion Creangă

SOACRA CU
TREI NYRORI

Ilustrații
de Igor Vieru

ra odată o babă, care avea trei feciori înalți ca niște brazi și vâjnoși, dar slabi de minte.

O moșie destul de mare, casa bătrânească cu toate acareturile ei, o vie cu livadă frumoasă, vite și multe păsări alcătuiau gospodăria babei. Pe lângă acestea mai avea strânși și bănișori albi pentru zile negre; căci lega punga cu zece noduri și tremura după ban.

Pentru a nu îndepărta feciorii de pe lângă sine, mai dură încă două case alături, una la dreapta și alta de-a stânga celei bătrânești. Dar tot atunci luă hotărârea neclintită să-și țină feciorii și viitoarele nurori pe lângă sine – în casa bătrânească – și să nu orânduiască nimic pentru împărțeală până aproape de moartea sa. Așa făcu; și-i râdea inima babei de bucurie când gândea

numai cât de fericită are să fie, ajutată de feciori și mângâiată de viitoarele nurori. Ba de multe ori zicea în sine: „Voi supraveghea nurorile, le-oi pune la lucru, le-oi struni și nu le-oi lăsa nici pas a ieși din casă, în lipsa feciorilor mei. Soacră-mea – fie-i țărna ușoară! –

așa a făcut cu mine. Și bărbatu-meu – Dumnezeu să mi-l ierte! – nu s-a putut plânga că l-am înșelat sau i-am risipit casa; ... deși câteodată erau bănuieli... și mă certa... dar acum s-au trecut toate!“

Tustrei feciorii babei făceau căraușie și câștigau mulți bani.

Celui mai mare îi venea vremea de însurat, și baba, simțind asta, umbla valvârtej să-i găsească mireasă; și în cinci-șase sate, abia-abia putu nimeri una după placul ei: nu prea tânără, înaltă și uscățivă, însă harnică și supusă. Feciorul nu ieși din hotărârea maică-sii, nunta se făcu și baba își luă cămașa de soacră, ba încă

netăiată la gură, care însemnează că soacra nu trebuie să fie cu gura mare și să tot cârtească de toate cele.

După ce s-a sfârșit nunta, feciorii s-au dus în treaba lor, iar nora rămase cu soacra. Chiar în acea zi, către seară, baba începu să pună la cale viața nurori-sii. Pentru babă, sita nouă nu mai avea loc în cui. „De ce mi-am făcut clește? ca să nu mă ard“, zicea ea. Apoi se suie iute în pod și coboară de acolo un coș cu pene

rămase tocmai de la răposata soacră-sa, niște fuioare de cânepă și vreo două banițe de păsat.

– Iată ce am gândit eu, noro, că poți lucra noaptele. Piua-i în căsoaia de alături, fusele în baniță sub pat, iar furca după horn. Când te-oi sătura de curățat pene, vei pisa mălai; și când o veni bărbatu-tău de la drum, vom face

plachie cu costițe de porc, de cele afumate, din pod, și, Doamne, bine vom mânca! Acum deocamdată, până te-oi mai odihni, ia furca în brâu, și până mâine dimineată să gătești fuioarele aceste de tors, penele de curățat și mălaiul de pisat. Eu mă las puțin, că mi-a trecut ciolan peste ciolan cu nunta voastră. Dar tu să știi că eu dorm iepurește; și pe lângă ăști doi ochi, mai am unul la ceafă, care șede pururea deschis și cu care văd, și noaptea și ziua, tot ce se face prin casă. Ai înțeles ce ți-am spus?

– Da, mămucă. Numai ceva de mâncare...

– De mâncare? O ceapă, un usturoi ș-o bucată de mămăligă rece din poliță sunt destul pentru o nevastă tânără ca tine...

Lapte, brânză, unt și ouă de-am putea aduna să ducem în târg ca să facem ceva bani; căci casa s-a mai îngreuiat cu un mâncău și eu nu vreau să-mi pierd agoniseala.

Apoi, când înseră, baba se culcă în pat, cu fața la perete, ca să n-o supere lumina de la opaiț, mai dând a înțelege nurori-sii că are s-o vegheze; dar somnul o cuprinse îndată, și habar n-avea de ce face noră-sa. Pe când soacra sforăia, dormind dusă, blajina noră migălea prin casă; acuși la curățat pene, acuși înmuia cânepa, acuși pisa mălaiul și-l vântura de pleavă. Și dacă Ene se punea pe genele-i, ea îndată lua apă rece și-și spăla fața, ca nu cumva s-o vadă neadormita soacră și să-i bănuiască.

Așa se munci biata noră până după miezul nopții; dar, dinspre ziuă, somnul o doborî, și adormi și ea între pene, caiere, fusele cu cânepă

